

SZABADESÉS

Jocó nekiiramodik a lépcsőnek, keze épphogy érinti a korlátot, csak azért használja, hogy gyorsabban vegye be a kanyart. Na, meg azért, mert élvezzi a hangot, ahogyan a karikagyűrű finoman a korláthoz koccan. Tűzoltóknak is becsületére válna az a sebesség, ahogyan rohan felfelé a tizemeletesben, majdnem elgázolva Ilonka nénit. Jól ismerik egymást, hiszen Jocó gyakori vendég a házban, mióta ide udvarol.

Ilonka később úgy meséli, hogy amint a liftből kilépett, Józsi, igen, az az áldott jó gyerek, aki a hetedikre udvarol, igen, aki nyáron szerenádozott is a lánynak, ott termett, mintha az égből pottyant volna oda, és majdnem ledöntötte őt, holott a valóságban csak elsuhant mellette.

– Héj, fiatalember! – kezdi Ilonka a méltatlankodást, aztán felismeri – te vagy az, Józsi? Hát mi történt? Ég a ház? Valami baj van?

– Baj nincs, Ilonka néni, szerelem van!

– No, abból szokott lenni a baj – mormolja az idős asszony, és szívből kívánja, hogy ez legyen a kivétel. Olyan jó gyerek ez a Józsi, reméli, megbecsüli a menyasszonya.

Merthogy menyasszonya van Jocónak, igazi, gyűrűs menyasszonya. Úgy jegyezte el, ahogyan náluk szokás, kérte a szülők áldását, és most a Közösség vezetője is jóváhagyta a dolgot. Azért ilyen felhőtlenül boldog, mert végre kitűzhetik az esküvő időpontját. Alig bírja már kivárni, hiszen a hagyomány szerint addig nem hálhatnak együtt, míg az életre szóló szövetség meg nem kötött. Betartják, pedig nagyon kívánják egymást. Jocó érzi és tudja, hogy ők lelki társak is. Bár ő pár évvel idősebb, mégis szinte mindenről egyformán gondolkodnak, be tudják fejezni egymás mondatait, és ami a legfontosabb: mindketten Istent teszik első helyre az életükben. Így aztán nem kell félni attól, hogy ez a házasság ne lenne tartós, egészen biztos, hogy együtt fognak megöregedni, hiszen Isten is egymásnak teremtette őket. Mióta Marcsit megismerte, rá se nézett más lányra. És ez így lesz mindhalálig.

Lihegve ér a lépcsőfordulóra, ahol az van kiírva, 7. emelet, de számára ez itt a 7. mennyország. Kopognia sem kell, már tárul is ki az ajtó. Lerúgja sportcipőjét, ledobja táskáját, felkapja menyasszonyát, megpörgeti, majd leteszi, és szájon csókolja.

– Jocó, mondanom kell valamit – mondja Marcsi, és a nappaliba vezeti a meglepett fiút, akinek akkor villan be az emlékezetébe, hogy míg ő a Közösség vezetőivel tárgyalt az esküvőről, menyasszonya orvosnál volt. Hirtelen megijed, hogy valami rosszat mondott a doki, de abban a pillanatban meg is nyugtatja magát, hogy semmi baj nem történhet, hiszen Isten áldása rajtuk van, már csak pár hónap az esküvőig, egészen biztosan minden rendben lesz. Bármi is történt, együtt mindent meg tudnak oldani.

– Terhes vagyok.

Marcsi maga is meglepődik, hogy mennyire könnyen buggyan ki a száján ez a két szó. Mint amikor beszárad a méz a mézpumpába, ő kétségbeesetten nyomkodja, és pár üres pumpálás után nagy adag csöppen a teájába. Beleszáradtak a szavak az orvos közlése óta, de Jocó jelenlétében átszakad a gát, és szinte örömmel mondja el a kincset, ami érthetetlen teherként húzta le eddig, és már szégyelli is magát a megfogalmazás miatt, ki akarja javítani: áldott állapotban vagyok. Ám ekkor Jocó felnevet.

– Az meg hogy? – kérdezi, majd hozzáteszi: – Jó vicc. Eljegyeztelek, elveszlek gyerek nélkül is – utal egy közös ismerősükre, ahol a lány álterhességgel gyorsította meg az esküvőt.

Marcsi nem nevet.

Gondolatainak kuszaságából kirajzolódik egy almafa. A vastag ágon kurgorgott a testvéreivel, talán az óvoda utolsó évében történt. Édesapjuk hívta őket ebédelni. Az öccse hatalmas kacagással ugrott le a férfi karjaiba. Marcsi nővére rákezdte, hogy engem is, apa, engem is, kapj el, és ő is leugrott. Marcsi is nagyon szeretett volna szökni, ám az édesapja kijelentette, hogy vége a szüretnek, mássz le gyorsan, kihűl a húsleves, és ő már nem merte kérlelni, hogy kapja el őt is, mint a többieket.

– Komolyan azt mondd, hogy babát vársz?

Marcsi nem szól, eltűnik alóla az ág, zuhan, és retteg, hogy Jocó nem fogja elkapni. A vőlegénye kezébe nyomja az orvosi papírokat.

– Ez a terhességi hét, ez meg azt jelenti, hogy szűz vagyok – mutogat.

– Akkor honnan van a gyerek? Ki az apa? Mit szóltak a szüleid? Tudják már? – Jocó kétségbeesetten próbál kapaszkodót találni.

Marcsi a fejét rázza. Gyűl benne az ismerős érzés, hogy ő csak egy mellékszereplő a saját életében. Szülei a családról úgy gondolkodtak, hogy feltétlenül kell egy fiú. Elsőnek megszületett Marianna, nem baj, majd a következő fiú lesz, reménykedtek. Az ő vidékükön elvárás volt ez. Nem sokkal Marianna után megint lány született. Nevet sem voltak hajlandók választani.

ni, azt mondták: az első Marianna, ez meg legyen csak Mari. Mindenki Kis Marcsinak hívta.

– Mit fognak szólni a Közösségben? – próbálkozik tovább Jocó, de Marcsi csak lehajtja a fejét.

– Azt fogják hinni, hogy megszegettük a törvényt. Hogy megbecstelenítettetek... Ki fognak zárni minket. – Jocó beletúr a hajába, és fel-alá járkal.

A Közösség! Marcsi egyedül talált rájuk az érettségi előtt, az ott megtapasztalt figyelem és elfogadás oázis lett számára. Először csak feltöltődni járt oda, és amikor Isten szeretete mellé Jocó szerelmét is megkapta, biztos volt benne, hogy ez már a mennyország.

– És mi lesz így az esküvővel? Most adták rá áldásukat.

Ezt már csak halkán kérdezi Jocó, mert végre észreveszi Marcsi szótlan-ságát és szomorúságát. Leül mellé a kanapéra. Úgy öleli át, mintha vissza akarná gyömöszölni az oldalbordájába, ahonnan vétetett.

– Jól van, Kicsim, bármi is történt, megoldjuk. Szeretlek – húzza magá-hoz kedvesét.

Marcsi odahajtott feje Jocó mellkasával együtt emelkedik, a fiú szívdob-banásai egyre messzebb űzik a bizalmatlanság varjait. Végül is minden rend-ben. Semmi tragédia nem történt, senki nem beteg, nem halt meg, sőt, ők ketten itt vannak egymásnak, vagyis már hárman. Úgy érzi, ezúttal bátran ugorhat.

Éppen lendületet vesz, amikor Jocó megszólal:

– Megtartod?

Marcsi úgy pattan fel a férfi öléből, mintha az egyik varjú megcsípte volna.

– Ezt komolyan kérdezed?

– Persze hogy komolyan. Ez a gyerek nem az enyém. Ilyen pici korban még elvetethető, nem?

Marcsi el nem tudja képzelni, hogyan képes valaki egy magzatot meg-ölni. Kislányként megfogadta, hogy minden gyermekét egyformán fogja szeretni.

– Ölni bűn – mondja felháborodva –, én nem leszek gyilkos.

Jocó sem tervezett soha ilyesmit. A kóbor macskákat is megette. De ha ez a magzat nem volna, milyen egyszerű is volna minden. Hogy vegyen el egy terhes nőt? Azt fogják gondolni, hogy paráználkodtak. Marcsiról min-denképpen. Ha nem vele, mással. Ha meg elmondja, hogy nem is ő az apa, mindenki rajta fog röhögni. Micsoda szégyen!

– Emlékszel, hogy a tavaszi rendezvényünk előadója félrehívott? – vezeti fel a mondanivalóját Marcsi, mintha csak a vőlegénye gondolatait olvasná.

– Az a furi fickó? Hogy is hívták? Valami Gábor...

– Gábor a vezetékneve volt. Mindegy. Beteg lett a professzor, és őt küldték. Nagyon szugessztív pasas volt. Ő mondta nekem, hogy én fogom megszülni Isten fiát.

– És mit mondtál neki?

– Hogy az nagy megtiszteltetés lenne, de nekem még csak most lesz az eljegyzésem, én még nem tudok szülni.

– Erre ő?

– Erre ő azt mondta, hogy ez nem testi egyesülés, hanem lelki, s akkor én úgy vettem, hogy ez egy jelképes beszéd, és mondtam, hogy akkor örömmel.

– Akkor tulajdonképpen beleegyeztél – hüledezik Jocó. – Ez olyan, mintha aláírtál volna egy megállapodást.

– Én nem úgy vettem. Különböznél pedig abba is beleegyeznék. Imádjuk Istent mindketten. Micsoda megtiszteltetés, hogy kiválasztottak lettünk, nem? – Marcsi bizakodón megragadja a vőlegénye kezét.

– Te. Te vagy a kiválasztott, vagy legalábbis annak a fickónak a választottja, nem mi. Nekem ehhez a gyerekekhez semmi közöm – húzza el a kezét Jocó.

Rezegni kezd a zsebében a telefon, megnézi, majd sietősen elbúcsúzik. Amint kiteszi a lábát, a varjakhoz újabbak érkeznek. Hamarosan az egész szobát besötétítik.

Másnap reggel Marcsi a telefonja hangjára ébred, de nem Jocó hívására, ahogyan általában, hanem az ébresztőre. Ruhástól fekszik a kanapén, ahogyan este álomba sírta magát. Olyan gyűrött, mint egy fáról lepergett levél. Eszébe jut, hogy a nagynénjével álmodott, de nem tudja felidézni, mit. Böbi néniék nagyon szerettek volna gyermeket, de hiába imádkoztak érte évtizedeken át, a néni meddő volt. Pár hónapja telefonált, hogy Isten mégis meghallgatta, és babát vár. Túl az ötvenen. Az orvosok le akarták beszélni róla, még a rokonok is bolondnak tartják. Ha valaki, ő meg fogja érteni. Már keresi is a számát.

Jól gondolta: a nagynénje megértette. Biztatta, hogy nyugodtan gondoljon végig mindent, és úgy döntsön. Felajánlotta, hogy ha Marcsi szükségének érzi, átmenetileg hozzájuk költözhet.

Marcsi befejezi a beszélgetést, majd munkába indul. Döbbenet látja, hogy az ég kék, az emberek mosolyognak vagy éppen veszekednek, a bu-

szok szuszogva viszik terhüket, mintha semmi különös nem történt volna. Mintha nem volna jelen egy picike élet, akitől talán a világ sorsa függ. Csak éppen a varjak lettek többen.

– Marcsi, letettem a helyedre az anyagot, a főnök kéri délutánra.

– Köszönöm, meglesz.

– Minden rendben? Olyan sápadt vagy.

Tegnap este bontotta fel a jegyességet a vőlegényem. Ja, és gyerekem lesz a Jóistentől. Szóval minden rendben – fut át Marcsi agyán, de hangosan csak ennyit mond:

– Csak keveset aludtam.

Délutánra elkészül az anyag. Munka közben Marcsi többször is megسيمogatja a jegygyűrűjét, amelyet tegnap Jocó hívása után dühösen a sarokba hajított, és kora reggel négykézláb keresett, majd elszántan az ujjára húzott. Ez a biztos, ez látszik. Erre kell vigyázni.

Gyorsan bevásárol a vacsorához, és igyekszik kizárni a tudatából a feltűnően sok kismamát és kisbabát, akiket a szupermarketben és a buszon lát.

Korán bújjik ágyba, de a varjak nem térnek nyugovóra, egyre hangosabban kárognak a fejében. Azt hitte, Jocó lesz élete biztos támasza, hiszen tökéletesen összeillettek. És most itt hagyja őt. A gyerek miatt. A leggyorsabban úgy szabadul ebből a történetből, ha mihamarabb elmegy a kórházba, és elveteti a magzatot. Persze, nem itt, ahol sokan ismerik, hanem vidéken. Elutazik egy hétre Böbi nénihez, a nagynénje talán erre gondolt, amikor azt mondta: ha úgy alakul. Aztán visszajön, megszervezik az esküvőt, és elfelejtik ezt az egészet. Biztosan fájni fog egy ideig, de begyógyul ez a seb is, mint a többi.

Kicsi Marcsi kuporog az almafán, és nő benne a dac: leugrom akkor is, ha nem kap el senki. Pillanatnyi szabadság és a zuhanás mámorító érzése, mely egy életen át elkíséri. Talpra esik. Aztán hirtelen előrebukik a lendülettől, és térdre zuhan. Csúnya horzsolás, a finom bőr felszakad, vérzik a térd. Csak ő tud róla, csak neki fáj. Most is így lenne. Egy élet az ára. Egy nem is létező életé. Nincs is ára. Holnap felhívja Jocót, reméli, hogy az ex-vőlegénye még nem szólt senkinek a szakításról.

Mindennek ára van, a boldogságnak meg főleg – mondogatta mindig a nagyanyja. Erre riad Marcsi éjjel, aztán hajnalig hánykolódik, előnyöket, hátrányokat mérlegel, de semmire sem jut.

Úton a munkába pittyeg a telefonja. Egy értesítés, hogy a közösségi oldalon megjelölték őt. Megnyitja az alkalmazást. A fotó a tavaszi rendezvényen készült, nem őt fényképezték, de látszik a háttérben, ahogyan hátravetett fejjel nevet, kezében egy kisgyerek, aki pitypangkoszorút tesz a fejére. Jocó mindig így mondja: gyermekláncfű. Marcsi hosszú másodpercekig csak nézi a képet, aztán letörli a könnyeit, és leszáll a következő megállónál. Ma mégsem megy dolgozni.

Gyalog indul hazafelé. Közben feltámad a szél. Fázósan húzza össze magán a könnyű kabátot. Szomorúságát dac váltja fel. Egész életében megalkudott, de most nem fog. Cseperegni kezd az eső, a szél rázza a fákról a virágszirmokat.

Marcsi most az almafát nézi. Ezúttal ő áll alatta. Méhében egy parányi gyümölcs kuporog.